

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τότε κλείναν τὰ παράθυρα γιά νά μή τους δοῦν τί τρῶνε οἱ γειτόνοι. Τό φαί τους βιαστικό. Μόλις μασοῦσαν τίς μπουκιές καί ἔπειτα στόν ὕπνο.

— "Αἴντε, γιά νά μήν καίμε ἀδίκᾳ τὸ πετρέλαιο.

Καμῖιά φορά ἡ Ρουφουλίνα τούς ἔφκινε καί κανένα... ἔδεσμα. "Ὅσα ξεροκόμματα ἔμένανε, ὅλες τίς ἄλλες ἡμέρες, τὰ μάζευε καί τάφκινε «παπάρᾳ» στό τηγάνι μὲ νερό καί λίγδα χοιρινή.

Κί' ἔπειτα ἀμίλητοι, πηγαίνανε νά κοιμηθοῦνε.

"Ὅ,τι περισσεύε ἀπὸ αὐτοὺς τὸ τρώγε ἡ Δροσοῦλα.

"Υπόφερε τὸ φτωχὸ πολύ. "Ὅλα ἦσαν στό κλειδί, ὅλα μετρημένα, ὅλα σημαδεμένα, ὅλα φυλαγμένα, ἀπροσπέλαστα... "Ὅσο ἦταν μικρῆ, κάτι τσιμποῦσε στή θρύση ἀπὸ ἄλλες ὑπηρετρίες, μὰ τώρα πού μεγάλωσε, ντρεπότανε κί' ἐγκαρτεροῦσε...

ΟΡΜΕΣ ΚΑΙ ΤΑΡΑΧΕΣ

Πολλές φορές, μετὰ τὸ φαγητὸ, ὁ Ρούφουλας κατέβαινε στό μαγαζί του. "Αναθε μιά πολὺ παληὰ τοῦ πετρελαίου λάμπα, πού τῆς εἶχε ἀπὸ καιρὸ σπάσει τὸ γυαλί κ' εἶχε καπνισθῆ, κατάμαυρο τὸ ρέστο, καί ἐκεῖ κάτω ἀπὸ ἓνα φῶς κόκκινο, καπνιρὸ καί μουντὸ, πού ἔβγαζε τὰ μάτια, ταξίθετοῦσε τὰ γραμμᾶτια ποιά λήγουν, ποιά δὲν λήγουν, νέες μηχανευόμενες κερδοσκοπίες, νέα ὑπολογίζων κέρδη, νέα διαθλέπων καί γερά ἀρπάγματα, νέες ἀδικίες κατεργαζόμενος καί νέα ξεσπιτώματα σκηνοθετῶν καί ἐτοιμάζων.

Καί σ' ὅλο τοῦτο τὸ διάστημα ἡ Δροσοῦλα ἔπρεπε νά τὸν περιμένῃ ἀγρυπνῆ ἀπάνω τὸν «ἀφέντη» ὡς πού ν' ἀνεβῆ γιά νά τοῦ δώσῃ τίς παντοῦφλες...

Κανένας λόγος δὲν ὑπῆρχε βέβαια τὸ κορίτσι ν' ἀγρυπνᾷ καί νά κακοπαθαίνῃ. Ἡ Ρουφουλίνα ἀποσυρότανε εὐθύς μετὰ τὸ φαγητὸ «σκοτωμένη», «κοφομεσιασμένη», ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ τίς «παληοδουλειές».

— Σώνονται ἡ παληοδουλειές;

Δὲν ὑπῆρχε, λέμε, κανένας λόγος νά ἀγρυπνᾷ καί νά κακοπαθαίνῃ ἡ ὑπηρετρία. Μὰ δὲν ἐπιτρέπεται ποτέ, σὰ καλὰ τὰ σπίτι, ὅταν ὁ ἀφέντης ἀγρυπνᾷ, ἡ δούλα νά κοιμάται...

"Εκεῖ λοιπὸν καθισμένη ἀπάνω σ' ἓνα παληὸ σεντοῦκι, μισοντυμένη κί' αὐτῆ, «κουτούλιζε» πολλές φορές, κί' ἔτσι τὴν βρῆκε ὁ Γούλης μιά νυχτιὰ, πού μ' ἓνα μακρὸ καί ἄσπρο νυχτικὸ — τοῦ μπαμπᾶ του ἦταν — βγῆκε γιά νά πιῆ λίγο νερό, νά σβύσῃ τῶν σαρδελλῶν τοῦ θαρελιοῦ πού ἔφαγε τὴν καυτερὴ τῆ δίψα.

"Αμα τὴν εἶδε ἔτσι ἐκεῖ πλαγιασμένη στό παχουλὸ τῆς μπράτσου, μέσα στοῦ λύχνου τὸ μισόφωτο ν' ἀνασαίνῃ αἰγαλά, μὲ μισάνοιχτα τὰ κόκκινά τῆς χεῖλη, πού ἦτανε σὰν λουλούδια ροδιάς, ὁ Γούλης ἔκοντοστάθηκε καί τὴν κύταξε.

Στὸ ἦσυχον ἀνάσασμά τῆς, τὸ στήθος τῆς κοπέλλας ἀνεβοκατέβαινε, καί σὲ κάθε ἀνεβοκατέβασμα κάτι, κάτω ἀπὸ τὸ τσιτάκι, φούσκωνε σὰν τὰ πρῶτα κοχλάσματα τοῦ κρυφοβράσματος, σὰν τὰ πρῶτα θυμώματα τῆς θάλασσας. Κάτι τὸ θερμὸ αἰσθάνθηκε τότε ὁ Γούλης νά τριγυρίζῃ μέσα του καί πλησίασε πιὸ κοντὰ στό κοιμισμένο κοριτσάκι.

— Μωρὲ τοῦτος εἶνε κόμματος!... εἶπε, κυττάζοντας νά διαγράφωνται εὐγραμμοὶ καί σφαιρωτοὶ οἱ μηροὶ καί ἡ λαγόνες, καμπυλότητες ἐπὶ καμπυλοτήτων, στρογγυλότητες πού σφάζαν σὰν σπαθιά κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ, τὸ νυχτικὸ τῆς φουστανάκι.

Γυμνά, λευκὰ καί κατακάθαρα ἀπὸ τὰ πλοσίματα τὰ πόδια τῆς μικρῆς, μὲ καμαρωτὲς τίς κνήμες, φάνταζαν λαχταριστά. Καί τοῦ ἦρθε νά πέσῃ νά τὰ φιλήσῃ, νά τὰ χαϊδέψῃ, ν' ἀρχίσῃ νά παίξῃ ἀτελείωτα μ' αὐτά.

Τὸ πρόσωπό του ἐπύρωσε, τὰ λαγκώνια του χτυπήσαν, τὰ μάτια του ἐγούρλωσαν καί τὸ σάλιο του ἐκόλλησε στό λαίμό του... Ἡ ἔλαφρῆ μυρωδιά τοῦ παρθενοῦ κορμιοῦ τοῦ κοριτσιοῦ τὸν μέθυσε, θαρρεῖς, καί τὸν τραβοῦσε σὰν μαγνήτης.

Λίγο ἀκόμα καί ἡ Δροσοῦλα θὰ θρισκότανε στήν ἀγκαλιά τοῦ Γούλη, ὅταν θόρυθος ἀκούστηκε στή σκάλα. Ὁ Ρούφουλας ἀνέβαινε κί' ὁ Γούλης συνῆρθε κί' ἔσπευσε νά τρέξῃ νά κουκουλωθῆ στό κρεβάτι του, ὅπου ἐδάρθηκε ὅλη τῆ νύχτα.

— Γούλη μου, μὴν εἶσαι ἀδιάθετος; τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα του, ἅμα τὸν εἶδε τὸ πρῶτ' ἡλωμὸ καί μὲ κομμένα μάτια.

— Αὐτὰ τὰ κουνούπια δὲν μ' ἄφησαν νά κοιμηθῶ. Τ' ἀσταύρωτα, π' ἀνάθεμά τα! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

***

"Ας ἀνατρέξουμε τώρα λίγο στό παρελθόν.

"Ὁ Γούλης στή μεγαλόπολι δὲν ἔμεινε ἀργὸς σ' ἐρωτικές ἐπιχειρήσεις. Στὸ Γυμνάσιο ἐμπρὸς, ὡς νά χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι, δὲν ἄφηνε μαθήτριά ἢ μοδιστρούλα νά περάσῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε τώρα ὅτι στήν ἀρχή, σὰν ἐπαρχιώτης ποῦταν φοβόταν καί ντρεπότανε, μὰ οἱ ἐντόπιοι συμμαθηταὶ του τὸν κοροΐδευαν γιά τὴν δειλία τῆς χυτῆ, καί ὁ Γούλης, μὰ πούπεσε στόν ἔρωτα, ρίχτηκε μ' ἄλῃ τὴν πρωτόγονη ὀρμὴ θηρίου, πού τὸ εἶχανε κλεισμένο ὡς τώρα.

"Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως πὼς δὲν κατάφερε καί μεγάλα πράγματα. Κάτι πειράγματα, κάτι κουβεντούλες, χάσιμο καιροῦ καί κατανάλωσις ἐγκεφάλου. "Εκεῖ στή γειτονιά ὅπου καθότανε, ὑπῆρχαν κάτι φτωχὲς γειτονοπούλες, πού κάθε βράδυ ἐπουδραρίζοντο κί' ἔβγαῖναν στό παράθυρο, ἀκίνητες σὰν εἰκονίσματα, κοντὰ στοὺς βασιλικοὺς καί στὰ δυοσμάριντα, μὲ τίς μαμάδες δίπλα νά τίς καμαρώνουνε, καί νά ἐπαιτοῦν, θαρρεῖς, τὰ βλέμματα τῶν νέων, ἐνῶ ἐστρίγγιζαν συγχρόνως ἀναμεταξύ τους:

— Πῶ... πῶ... Τὸ κορίτσι μου ἐγώ;... Τὸ ψῆνω καί τὸ τρώω!...

— Μακάρι νά ἦσαν ὅλα σὰν τὴ θυγατέρα σου, κυρ-Ἀναστάσια. "Ενα κομμάτι μάλαμα!

Κάτι κοριτσοῦλα τέτοια λοιπὸν, μόλις ἔμαθαν ὅτι ὁ Γούλης εἶνε μοναχογιὸς μὲ πλούσιον πατέρα, σκεφθῆκαν ὅτι μπορούσαν νά τὸν μπλέξουνε, κί' ἀρχίσανε νά τὸν γλυκοκυττάζουν... Στὴν ἀρχὴ ἀρχίσανε ὅλες μαζί, καθὼς ἔβγαῖναν μπουλουκι στόν περίπατο ἢ φιλενάδες, κατόπιν μιά-μιά κρυφὰ καί χωριστὰ, καί ἔπειτα γκρνιαζαν καί ἐτρώγοντο ποιά νά τὸν πρωτοκατακτήσῃ.

— Βρὲ τὴ θλαχόκαλτσα!... Σαματᾶς πού γίνεται στή γειτονιά.

Μὲ τὴν πλύστρα καί τὸ μικρὸ κορίτσι τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, κατάρθωσε ὁ Γούλης κί' ἔστειλε στίς γειτονοπούλες του κάτι γράμματα, πού τᾶχε ἀντιγράψῃ ἀπὸ ἐρωτικὸ ἐπιστολάριο:

«Περιπόθητος δεσποινίς,

Λαβὼν τὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας καί μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν, χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.»

"Ἡ:

«Ἐρασμία κόρη!»

"Εκείνη πού λάβαινε τὴν ἐπιστολὴν τάχανε, γιὰτὶ δὲν τὴν λέγανε Ἐρασμία. Πολυξένη τὴν ἔβγαλ' ὁ νουνός τῆς.

***

"Εννοεῖται ὅμως ὅτι τοῦ Γούλη τὰ ἐρωτικὰ κέρδη δὲν ἦσαν καί πολλά. Λίγες ἐπιστολὲς ἐρωτικές, γεμάτες ψευτιά καί ἀνορθογραφίες, κάτι λουλούδια ξερά, ἀπὸ βιβλίον πατημένα, πού τὰ ἐφύλαγε σὰν ἅγια λείψανα, κάτι χαλκομανιές, ἀγγέλους πού ἀλληλοσπάζοντο ἢ περιστέρια πού κρατοῦσαν στό ράμφος τους ἐπιστολὲς καί τραγουδάκια ἐρωτικά ἀπὸ τὴν «Ἀφροδίτῃ τὴν Φιλομειδῆ» καί τὸν «Μανιώδη Ἐρωτα» ἦρχοντο ὡς ὑστερόγραφο:

Τελείωσα τὸ γράμμα σου

κί' ἀφῆνω τὸ κοντύλι

καί περιμένω ἀπάντησι

ἀπ' τὰ γλυκὰ σου χεῖλη.

"Ἡ:

Ρόδα καί τριαντάφυλλα

καί τοῦ Μαγιοῦ τὸ κάλλος,

σένα, γλυκὲ μου, ἀγάπησα

δὲν θὰ μὲ πάρῃ ἄλλος.

Τὰ γράμματα αὐτά, μὲ τὰ ποιήματα καί τοὺς ἀναστεναγ-

μούς, υπό έχεμύθειαν πάντοτε, ο Γούλης τὰ έδειχνε σ' άλλους τούς γνωστούς του, για να τὰ κοινοποιήσουνε και στους άγνωστους. Με τέτοια λοιπόν έφόδια, όταν επέστρεψε στο χωριό, δέν μπορούσε, ως άνθρωπος που έζησε σε μεγαλόπολι, να μη κορτετζάρη τὰ κορίτσια. Και είνε μέν αλήθεια, ότι τὰ κορίτσια εκεί δέν έβγαιναν για να τὰ θρίσκη αυτός, αλλά έν τούτοις όμως δέν παρέλειπε να περνά κάτω από του γιατρού του Σουμπλιμέ τὸ σπίτι, στριφογυρίζοντας τὸ μπαστουνάκι του ή κάτω από του έφορα, για τήν κουιιάδα του, που φαίνεται πως ήταν σερπετιή και παιχνιδιάρα.

Μιά μέρα ή μητέρα του του έπιασε στην τσέπη τις έρωτικές έπιστολές τής μεγαλουπόλεως, που τις άφηνε επί τούτω για να τις δούνε όλοι και να φανή ότι αξίζει και αυτός, και μόλις έδωσε και τις διάβασαν—γιατί αυτή δέν μπορούσε να τις ξεχωρίση με δυο κολυβογράμματα που ήξερε—και είδε όλον τὸν πόνο και τή φλόγα με τήν όποια είχανε γραφή, έχάρη μέσα της για τὸ παιδιού της τὰ κατορθώματα και ύπερηφανεύτηκε γιατί ο γυιός της έκαψε καρδιές...

— Είνε ένας μπερμπαντάκος... Να μάς ζήση μοναχά... είνε καμαρώνουσα.

Και σκέφθηκε να τὸν συμβουλέψη μόνον, χωρίς να του άναφέρη τίποτε.

— Να προσέχης εκεί πέρα, του είνε. Είνε παληογυναίκες, να μη σε ξελογιάσουνε...

Ο Γούλης τήν εκύτταξε μ' ένα ύφος ειρωνικό, σαν να λεγε:

— Όρίστε τώρα, αυτή θα με συμβουλέψη...

Και τής άπάντησε άπότομα:

— "Ωχ! άδερφέ.

Έπερνούσε ώστόσο κι' έλυωνε τὰ παπούτσια του από του γιατρού τὸ σπίτι, όπου ύπήρχε «κορίτσι καλής τάξεως», σαλιαρίζων διαρκώς. Σε δουλικό ή σε παρακατιανό τής τάξης του κορίτσι» δέν είχε άκόμα σκεφθῆ να ριχτή, γιατί δέν καταδεχότανε να ρίξη τή θέσι του στις λάσπες.

Από τὸ θράδυ όμως που είδε τὰ άφράτα και ήμίγυμνα κάλλη τής Δροσούλας, νέοι πειρασμοί μπήκαν μέσα του και τρομερά ζιζάνια δέν τὸν άφηναν να κοιμηθῆ διόλου.

Από τότε άρχισε να τήν πειράζη στα καλά τή Δροσούλα. Τὸ κοριτσάκι, άγνό, άθώο, στην άρχή δέν καταλάβαινε. Μιά μέρα που είχε λουσθῆ και είχε σφιγμένα τὰ μαλλιά του στο κεφάλι, τόσο που ξεχώριζαν τὰ κόκκινα τὰ μάγουλά του παχουλά και τὸ στρογγυλό και χαρωπό σαν τὸ κεράσι προσωπάκι του, ο Γούλης τής είνε σιγαλά:

— Τί ωμορφη που είσαι σήμερα!

Η Δροσούλα δέν κατάλαβε περι τίνοσ έπρόκειτο και χαρούμενη έτρεξε να γυαλιστῆ στὸν γκουβά, που γεμάτος νερό άστραφτε σαν τὸν καθρέφτη. Από τότε έγυαλιζότανε στα τζάμια τής κουζίνας ή στο καζάνι του νερού όταν είχαν πλύσιμο και γιόμιζε ή αύλή από νερού καθρέφτες.

Έτσι αγάπησε τὸν έαυτό της, που τὸν έβλεπε με γελαστά μάτια στο νερό και μειδιούσε στο όμοιώμά της, τὸ όποιον τής ανταπέδιδε από τὰ ύγρά θάθη τὸ μειδιάμα, ως που κανένα ξυλαράκι πουπεφτε μέσα στο νερό έτάραζε και έσθυνε μέσα σε έλαφρούς κυματισμούς τήν άλλη, τί νερένια Δροσούλα, σαν να κατεδύετο στα ύγρά... θάθη.

Σιγά-σινά ή Δροσούλα σχημάτιζε κι' ένα δικό της κόσμο γύρω της, τὸν όποιον αγαπούσε μυστικά.

Και πρώτα-πρώτα αγαπούσε τή «Μιρμιρίνα», ένα άσπρό γατσουλάκι παχουλό, που πηδούσε νιαουρίζοντας στὸν ώμό της, άμα τήν έβλεπε κι' έτρίβετο στο λαιμό της. Αυτή τὸ έπαιρνε τότε στὸν κόρφο της, τὸ έσφιγγε, τὸ ενανούριζε και τὸ φιλούσε στα λευκά μεταξωτά μαλλιά του, κρυφά από τήν κυρία της, που εμαίνετο άμα έβλεπε να χαϊδεύη τὸ γατσουλί και τήν άρχιζε κι' αυτήν κι' εκείνο με τις κλωτσιές.

— Παλάθωσες πειά μωρή με τήν παληόγατα... Τσίτ,.. τσίτ... ούστ, να χαθῆς ψοφήμι, έδω που σε φέρανε!

Η Δροσούλα, σε κάθε τής κυρίας της έπιθεσι, εμαζεύετο στη γωνία, προσπαθώντας να προστατεύση με τὸν άγκωνα τὸ κεφάλι της, ένω τὸ γατάκι σαστισμένο, πηδούσε και στεκότανε σαν νάθελε να καταλάβη γιατί ή τὸση μανία και καταφορά. Μιά δεύτερη όμως κλωτσιά τὸ κουτροβαλούσε στη

σκάλα...

Μαζύ του έμοιραζότανε ή Δροσούλα τὸ ψωμάκι της και τὸ λιτὸ φαγί της, γιατί ή Ρουφουλίνα δέν επέτρεπε να τρών ψωμί ή γάτες, γιατί «έτσι ξεκουτιένονται και δέν πιάνουν τὰ ποντίκια».

Μαζύ μ' αυτό ή Δροσούλα έκοιμότανε και όταν κανένα πρωί σηκωνότανε πιο νωρίς ή Ρουφουλίνα και τραβούσε τὸ τσόλι για να ξυπνήση τήν «τεμπέλα και τήν άχαίρευτη», πρώτη έπεταγόταν ή «Μιρμιρίνα» από μέσα κι' έτρεχε, σαν να ήξερε τί τήν περιμένει, έτρεχε να κρυφτῆ κάτω από τήν γωνία, πίσω από κάτι στάμνες και παληοπάπουτσα, πουμειναν εκεί πέρα σκονισμένα...

— Μπα που κακό χρόνο νάχης! ξεφώνιζε ή Ρουφουλίνα στ' Δροσούλα. Δέν ξεκολλάς μωρή από τή γάτα... Θα μάς μαγαρίσης όλους έδω, μωρή!... Μάσ' τὰ ξεράδια σου και σήκω, που να γίνης μπουρμπιερη και κουρνιαχτός!...

Και έτρεχε, χτυπώντας με τή θέργα τις στάμνες εκεί από κάτω, για να ξετρουπώση τὸ γατί και να τὸ δείρη...

Ακόμα ή Δροσούλα είχε πιάσει σχέσεις μυστικές και με μια τσιτσεκιά, που μόνη της είχε φυτέψει, μέσα σ' ένα τρύπιον τενεκέ.

— Που τήν χάνεις, που τήν βρίσκεις, με τὰ παληολούλουδα, φώναζ' ή κυρά της.

Η τσιτσεκιά όμως μεγάλωσε και άνθισε κάτι βελουδωτά τσιτσεκία άνοιξαν σαν σκόρπισμα άστέρων...

— Κύτταζε τή δουλειά σου, τής είνε ο Ρούφουλας μια μέρα, κατεβαίνοντας. Τὰ λουλούδια δέν δίνουνε φαί.

Κι' ο Γούλης που τήν είδε να τήν περιποιήται, τής είνε επιτιμητικώς:

— Δέν φυτεύεις κανένα ευγενικό λουλούδι... Παληοτσιτσεκίες πηγες και φύτεψες, καυμένη!...

Παληοτσιτσεκία όμως, καλοτσιτσεκία, αυτή τήν αγαπούσε. Καθότανε κάθε άπόγευμα που δέν είχε δουλειά και τήν εκύτταζε ώρα άρκετή, πρόσχαρη, λουλουδιασμένη, καθώς έβγαινε από τὸ φρεσκοποτισμένο χῶμα της. Καθώς ήταν μάλιστα τὰ άνθη της άνοιχτά, φαινότανε σαν γλυκά, καλά, χρυσά ματάκια, που τήν εκύτταζαν μέσα, θαθεία κατάμματα, και χίλια λόγια παρηγορίας τής λέγανε στην τρυφερή ψυχή της, που ήτανε άγνή σαν τὰ λουλούδια.

Μιά μέρα όμως ή Δροσούλα έκλαψε πικρά για τήν τσιτσεκία της. Η Ρουφουλίνα βλέποντας τή δούλα της να χάνεται με δαύτη, κάποτε που κατέβαζε τὰ πιάτα να τὰ πλύνη και γλύστρησε ένα κι' έσπασε, ρίχτηκε άπάνω της σαν λυσοιασμένη, κι' άφου τής ξερρίζωσε τὰ μαλλιά και τὸ κορίτσι σύρθηκε στη μάντρα, κοντά στην τσιτσεκία να κλά-

ψη. έτρεξε, άρπαξε τὸ άθώο λουλούδι, τὸ ξερρίζωσε και τὸ πέταξε στο δρόμο.

— Νά... ξεμυαλίστηκες μ' αυτά!... Δέν έχεις πειά μυαλό για σπίτι... Νά... να.. να, να σου δείξω γά, άφηρημένη.

Με τὸ ξερρίζωμα τής τσιτσεκίας, κάτι έπόνεσε μέσα στη Δροσούλα, σαν κάτι να ξερριζώθηκε από τήν καρδιά της και χωρίς να κρατηθῆ, έτρεξε άπλώνοντας τὰ χέρια της στην κυρά της.

— Μη, κυρούλα μ', μή!... Τί έφταιγε τ' άθώο τὸ λουλουδάκι;

— Μπα; ξεφώνισε ή κυρία Ρούφουλα... Έχουμε κι' αντιλογίες βλέπω. Να τί έφταιξε...

Και τής κατάφερε ένα δυνατὸ βουρδουλισμό στο πρόσωπο με τὸ ξερριζωμένο λουλούδι, που τής «καρέλιασε» τὰ μάγουλα.

Η Δροσούλα ξεσπασε σ' ένα θρηνερὸ παράπονο, που δέν ήξερε κανεις αν ήταν από τὸ ξύλο, ή από του λουλουδιού τὸ χάλασμα.

Τότε ή κυρά της τήν άρπαξε και τήν εκλείδωσε στην άποθήκη, για να μην ακούη ο κόσμος τις φωνές της.

— Σκάσε και πλάνταζε αυτού μέσα!... τής είνε.

Κάτι άτραντέδες και ταντελλίτσες, που εμάζευεν ή δρφανή και τις εκρυβε σ' ένα κουτί τής κόλλας, ή κυρά της τις τής πήρε μια φορά, λέγοντας:

— Η ύπρηέτριες δέν θέλουν λούσα...

(Ακολουθεί)

Ο γιατρός κ. Σουμπλιμές